

Práce se soustředí na eschatologii novozákonních spisů, a to se zřetelem zejména k těm jejím prvkům, v nichž nacházela raná církev svou naději. Řešena je otázka posunu křesťanských očekávání v souvislosti s opožděním parusie, s níž souvisí další zájem práce o určení neměnných prvků radostné zvěsti na jedné straně a dobových vlivů na vznik novozákonního kánonu na straně druhé.

Vývoj naděje rané církve práce mapuje prostřednictvím kompilace autorových tvrzení doložených odkazy na konkrétní prameny a kriticky hodnocených tvrzení převzatých ze sekundární literatury. Pro značnou šíři celé tematiky se v řešení některých jejích dílčích otázek spolehá na převažující konsenzus, v těchto případech se však autor snaží alespoň o vlastní komentář.

Samotné téma práce mapuje postupem skrze jednotlivé biblické texty či skupiny textů. Po shrnutí starozákonních východisek představuje také východiska dobová, významné sociokulturní fenomény Ježíšovy doby, apokalyptiku a některé mimobiblické prameny, a navazuje analýzou Pavlových textů. V nich si zvláště všímá prolnutí apokalyptiky s eschatologickými tématy a otázky případného zlomu v Pavlově myšlení v důsledku opoždění brzy očekávané parusie; u Pavlových eschatologických očekávání také diskutuje individuální a společenské rysy. Předstupněm k rozboru eschatologie synoptických evangelií je širší pojednání o vývoji naděje v návaznosti na opoždění parusie v rámci celé církve. Vývoj výrazových prostředků křesťanské naděje je dále mapován na christologii Janova evangelia, v obou listech Petrových a v listě Judově a stručně také v ostatních novozákonních spisech. Zvláštní pozornost je věnována eschatologickým prvkům knihy Zjevení, stejně jako dalším novozákonním pasážím považovaným tradičně za apokalyptické.

Práce konstatuje zásadní jednotu napříč různými podobami křesťanské naděje v osobě Ježíše Krista, která představuje křesťanům žijícím v různých dobách a kulturně-spoločenských situacích neměnné východisko. Potvrzuje to mimo jiné i poukazem na velkou proměnlivost jednotlivých novozákonních textů v oblasti kulturních vlivů, výrazových prostředků i širších perspektiv, k nimž zůstává neměnnost naděje kladené ve spásnou moc Kristovy oběti a jeho opětovné parusie ve slávě v nápadném kontrastu. Konstatuje také velmi výrazný vliv apokalyptiky, ať už jako literárního žánru či jako myšlenkového rámce prvních staletí našeho letopočtu, na myšlení i vyjadřování autorů křesťanského kánonu, stejně jako zásadní zakotvení celé naděje v myšlenkových schématech poexilního judaismu. Charakteristické napětí mezi přítomnostním a budoucnostním pólem Kristovy spásy spatřuje ranou církev překonávat prostřednictvím misíí a apelu na mravní život a připravenost k příchodu posledních událostí dějin.